

L'ARMARI DELS LLIBRES

Estava asseguda al sofà, com en una tarda d'estiu habitual, a punt d'adormir-me sobre l'espatlla del meu pare. L'única cosa que m'impedia cloure els ulls, eren els cops secs que es repetien de manera contínua des de ja feia dies provinents del pis de dalt. Em preguntava què seria. Ja feia dies que a les dotze del migdia el veí de dalt muntava enrenou, i el soroll no acabava fins allà a les quatre.

Al principi no m'amoïnava gaire, però a mesura que van anar passant els dies la inquietud i la preocupació augmentaven.

Aquella tarda calorosa vaig decidir anar a visitar el veí de dalt per resoldre el misteri. Així doncs, em vaig calçar, em vaig lligar el cabell amb un monyo mal fet i em vaig dirigir al pis de dalt.

Vaig picar la porta, però després del primer cop em vaig adonar que ja estava oberta i vaig decidir obrir completament la porta. Vaig donar un pas cap a dins al pis i vaig observar l'espai detingudament per veure si tot estava en ordre. Tant de bo en aquell moment hagués retrocedit i hagués tornat a casa amb el pare, però ja era massa tard.

Les cames em tremolaven i les llàgrimes formaven una cortina que m'impedia veure-hi més enllà. No coneixia el veí però l'escena em va deixar glaçada.

L'home que vivia al pis havia triat acabar amb la seva vida.

El panorama era catastròfic, vaig esbufegar i analitzar l'escena intentant no apartar la mirada. En aquell moment ho vaig entendre tot.

El cadàver havia mort per estrangulació. La corda li havia pressionat les vies respiratòries fins a provocar-li la mort. Ja devia fer una setmana que era mort, ja que havia començat el procés de descomposició.

Vaig sospirar fent fora els nervis i vaig continuar observant.

El cadàver estava lligat amb una corda pel coll sostinguda pel ventilador del sostre, d'aquells que s'activaven quan la temperatura era elevada. Es devia enfilegar a un tamboret, després es

va col·locar la corda al coll i posteriorment va donar una espenta amb els peus al tamboret de manera que caigués. Així, ell quedava penjat, sense cap plataforma que el sostingués.

Un cop vista l'escena, el misteri quedava resolt.

Els migdies d'estiu, que era quan jo sentia els cops, era el moment del dia en què s'arribava a temperatures més elevades. El ventilador que tenia instal·lat el veí estava programat perquè a partir dels 25°C s'activés i comencés a girar. De manera que quan la víctima estava a punt de completar l'eix de rotació del ventilador, el seu cos colpejava contínuament contra l'armari on guardava els llibres.

De sobte, des del fons de la casa, vaig sentir com s'obria una porta, algú es dirigia cap a mi.

A la sala apareixia un home prim i alt. Tenia una mirada profunda i imponent.

Es va dirigir cap a mi i va prosseguir:

- El patiment d'alguns pot ser provocat per la venjança d'altres.

Emma Calle Casas

2n ESO